

EFTERHÄMTA, v. a. 1. Upphämta efteråt, sedan den egentliga upphämtningen, skörden redan skett. Säges både i egentl. o. fig. mening. — *Efterhämtande*, n. 4.

EFTERHÄMTARE, m. 5. En, som efterhämtar (både i egentl. o. fig. mening). — *Syn.* Axplockare.

EFTERHÄMTNING, f. 2. Handlingen, då man efterhämtar (både i egentl. o. fig. mening). — *Syn.* Axplockning; se f. ö. Efterskörd.

EFTERHÄNGSEN, a. 2. neutr. — *et.* Som besväras genom trägna, ovälkoma besök, beständiga böner, tiggerier, ofta förnyadt utbudande af varor, o. s. v.

EFTERHÄNGSENHET, f. 3. Egenskapen att vara efterhängsen.

EFTERHÄRMA, v. a. 1. Se *Efterapa* (bem. 1 o. 2). *E. någon. E. ens skick, gång, tal, rörelser.* Jfr. *Ann.* vid *Efterapa*. — *Syn.* Se *Härma*. — *Efterhärmande*, n. 4. o. *Efterhärkning*, f. 2.

EFTERHÄRMÄRE, m. 5. (föga brukl.) En, som efterhärmar.

EFTERHÖRA, v. a. 2. Underrätta sig om något. *E., huru det står till med någon. E., om någon är hemma. E. förhållandet med en sak.* — Äfv. *Höra efter.* — *Syn.* Se *Efterfråga*, 2, a. — *Efterhörande*, n. 4.

EFTERHÖST, m. 2. (mindre brukl.) Säges, då höstlig väderlek inträffar, sedan den vanliga hösttiden tagit slut, d. v. s. i början af vintermånaderna.

EFTERILA, v. n. 1. Ila efter någon, som gått, farit förut. Brukas endast i part. pres. med verbet *Komma*, t. ex.: *Han kom strax e-nde.*

EFTERJAGA, v. a. 1. 1) (egentl.) Med jagt förfölja. Man säger vanligare blott *Jaga* (v. a.). — Äfv. *Jaga efter.* — 2) (i utsträckt mening) Förfölja, eftersätta människor, för att döda eller gripa dem. *E. tjufsvar, röfvere, löst folk. E. en flyende fiendlig trupp.* — Äfv. *Jaga efter.* — *Syn.* Se *Förfölja*. — 3) (fig.) Ifrigt söka, eftersträfa, begärligt öfverlemla sig åt. *E. folkets ynnest. E. nöjen.* — Vanligare *Jaga efter.* — *Syn.* Se *Eftersträfa*. — *Efterjagande*, n. 4. o. *Efterjagning*, f. 2.

EFTERKALAS, f. 2. — *äs*, n. 5. Mindre kalas, som göres omedelbart efter ett större, och vanligare för mindre betydande gäster.

EFTERKASTA, v. a. 1. Kasta en sak efter något, som förut blifvit kastadt. — Vanligare *Kasta efter.* — *Efterkastande*, n. 4. o. *Efterkastning*, f. 2.

EFTERKILA, v. n. 1. Kila efter någon, som gått, sprungit förut. Brukas endast i part. pres. med verbet *Komma*, t. ex.: *Ormen kom e-nde, när han sprang undan.* — Vanligen *Kila efter.* — *Efterkilande*, n. 4.

EFTERKLING, m. 3. Uthålligt klingande ljud efter en klang.

EFTERKLIFVA, v. n. 3. (böjes som *Klifva*) Klifva efter någon, som gått förut. Brukas nästan endast i part. pres. med verbet *Komma*, t. ex.: *Först gick sonen, och sedan kom gubben sjelf e-nde.* — Vanligare *Klifva efter.*

EFTERKLÄM, m. 2. sing. (fam.) Se *Eftertryck*.

EFTERKLÄTTRA, v. n. o. a. 1. 1) Klättra efter någon, som klättrat förut. Nästan endast i part. pres. med *Komma*. — Vanligare *Klättra efter.* — 2) Klättra, för att åtkomma något. Föga brukligt. — *Efterklättrande*, n. 4.

EFTERKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) 1) Komma efter någon, som kommit förut. —

Brukligare *Komma efter.* — 2) Följa efter i tiden. *Veckan, som efterkom.* — Vanligare *Komma efter.* — *Syn.* Se *Följa*. — 3) Göra, såsom någon befallt, önskat, tillstyrkt. *E. någons vilja, befällning, önskan, råd.* — *Syn.* Se *Lyda*.

EFTERKOMMANDE, n. 4. Handlingen, då man efterkommer (bem. 3). — *Adj.* 1. Som kommer, följer efter (i rum eller tid). *En e. person. E. vecka.* — S. m. o. f. (mest i plur.) En, som härstammar ifrån någon viss person. *Vi äro alla Adams e. Carl den Stores e. kallades Carolinger.* — *Syn.* Se *Aftomma*.

EFTERKRYPA, v. n. 3. (böjes som *Krypa*) Krypa efter någon, som krupit eller gått förut. Förekommer nästan endast i part. pres. med verbet *Komma*. — Vanligare *Krypa efter.*

EFTERKÄLKE, m. 2. Se *Bakkälke*.

EFTERKÄNNA, v. a. 2. 1) Med handen undersöka. *E., om nåsduken ligger kvar i fickan.* — 2) (fig.) Försöka. *E., hvad någon går för, duger till.* — Vanligare *Känna efter* för begge bem. — *Efterkännande*, n. 4.

EFTERKÄNNING, f. 2. 1) Antingen efteråt fortfarande eller änyo uppkommen, vanligtvis lindrigare känsla af något föregånget ondt, lidande. *Hafva e. af en sjukdom.* — *Syn.* Eftersläng. — 2) (fig.) Motgång, svårighet, olägenhet, som låter känna sig efteråt och i sammanhang med en förutgången svårare.

EFTERKÄNSLA, f. 1. Känsla, som låter förnimma sig efteråt och i sammanhang med en föregående af samma beskaffenhet.

EFTERLANK, m. 2. sing. Se *Lank*.

EFTERLEFNAD, f. 3. sing. Omständigheten, att man efterlever något; det handlingssätt, uppförande, man derigenom iakttager. *Förordna, städga något till allmän e. Denna förordning gäller till e. för alla rikets inbyggare. Till e. af kongl. majestäts nådiga förordning.* — *Syn.* Åtlyndad, Efterkommande, Iakttagande.

EFTERLEFVA, v. n. 2. Lefva efter någon, som förut dött. Brukas alltid absolut. Med objekt säges öfverlefa. *Den, som e-fer af oss båda.* — Nyttjas mest i particip, nästan adjektivt och stundom äfv. som substantiv, t. ex.: *E-nde anhörige och vänner. Alla de e-nde förklarade, att . . .* — Äfv. *Lefva efter.* — V. a. I lefnad och handlingar iakttaga något, som blifvit befaldt, föreskrifvet af vederbörande myndighet, såsom lag, förordning, o. s. v. *E. en lag, en förordning, en städga, föreskrift, ett reglemente.* — *Syn.* Se *Lyda*. — *Efterlefoande*, n. 4.

EFTERLEFVERSKA, f. 1. (föga brukl.) Se *Enka*.

EFTERLEMNA, v. a. 1. 1) Lemna qvar efter sig på ett ställe. — Vanligare *Lemna efter sig.* — *Syn.* Qvarlemna, Efterlåt. — 2) Dö bort ifrån (hustru, barn). *Han e-r hustru och fyra barn.* Brukas någon gång äfv. om andra närmare anhöriga, när de åtnjutit sitt uppehälle i den aflidnes hus. — Äfv. *Lemna efter sig.* — *Efterlemnande*, n. 4.

EFTERLEMNING, f. 2. Se *Lemning*.

EFTERLETA, v. a. 1. Leta, för att finna något, som man vill hafva rätt på. — Äfv. *Leta efter.* — *Efterletande*, n. 4. o. *Efterletning*, f. 2.

EFTERLIGGA, v. n. 3. (böjes som *Ligga*) Säges om det, hvars verkställande, uträttande, färdiggörande blifvit fördröjdt utöfver rätta tiden. *Hafva mycket arbete, som e-gger.* — Brukas